

Mythologia, Padoue, 1616 - 76 :

Auteur(s) : Ferroverde, Filippo (graveur)

Collection Série C - 1615. Filippo Ferroverde, Nove Imagini degli dei (Padoue)

[Nove Imagini, Padoue, 1615 - Annot. 15](#) : a pour reproduction ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Citer cette page

Ferroverde, Filippo (graveur), *Mythologia*Padoue, 1616 - 76 :, 1616

Consulté le 14/01/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/7795>

Copier

Présentation du document

Publication*Mythologiae, siue, Explicationis fabularum libri decem*, Patavii, Apud Petrum Paulum Tozzium, ex typographeio Laurentij Pasquati, 1616

ExemplaireHathiTrust : Getty Research Institute -

<https://catalog.hathitrust.org/Record/100240830>

Formatin-4

Paginationp. 295

Exposition virtuelle[La "Mythologie" et ses gravures](#)

Notice créée par [Maria Laura Cucciniello](#) Notice créée le 11/09/2023 Dernière modification le 25/11/2024

Cum verò omnia corpora nata ralia, omniaque elementa ex se invicem gignantur, quibus omnibus propè sedes est Tellus, eam meritò Deorum ac hominum matrem vocarunt, ut testatur in his Orpheus:

Γαῖα θεὰ, μήτηρ μακάρων, θνητῶντ' ἀνθρώπων.

Alma Deum mater Tellus, materq; vivorum.

Sic etiam Apollonius libro tertio Argonauticorum:

Γαῖα θεὸν μήτηρ, ὅσων σθένος ἐστὶν ἐμοῖο.

Alma parens supernum Tellus mea robora quanta.

Fuit autem Tellus inter Deos terrestres & inferos existimata, ut scriptum reliquit Aescy-
lus in Persis:

ἀλλὰ γλόιοι δαίμονες ἄγνοῖ

Γῆτι, καὶ ἔρμη, βασιλεῦτ' ἐνέρον.

Sed terrestres daemones parva

Tellus, Mercuriū, Rex ἔν' inferum.

Hæc regina etiam vocata fuit, ut scripsit Eurip. in Electra:

σὺτ' ἀπάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν πάτερ,

ὃς γῆτ' ἀνέπατα, χεῖρας δ' ἰδὼμ' ἐμὰς.

Et tu pater locos profanos incolens

Telluris ac Regina Tellus cui manus Trado.

Fuit præterea multis nominibus appellata, ut ait Aeschylus in Prometheus, quam etiam fatidicam dixit in his:

ἀλλ' ἐν γαῖα πολλῶν ὀνομάτων, μορφή μιν
τὸ μέλλον ἢ κρείσσειτο πρέθεσθαι.

*Sed Tellus multorum nominum, facies una,
Futurum quæ fieret vaticinata est.*

Memoria prodidit Pausanias in Phocicis Tellurem primum Delphinis responsa dedisse: atque Daphnen delegisse sibi sacerdotem: deinde cessisse illa sedem, atque oraculorum locum dono dedisse Themidi, quæ postea illum Apollini reliquit. hæc causa fuit etiam cur magnæ Dea vocaretur, ut idem ait in Atticis. Fabulantur huius fuisse filium Diophorum qui, ut ait Sostriatus in introductione historiæ fabulosæ, filium Mithræ optavit, genus feminæ averterat, atque petram quandam calefaciens ex ea grandida facta post terminatum tempus inueniem suscepit Diophorum nomine. ille vir factus Matrem in certamen de virtute provocavit, atque interfectus in montem sui nominis consilio Deorum est comersus. Hanc etiam Cererem vocari præterea scripsit ita Euripides in Bacchis:

— δὴ μήτηρ θεὰ

Γῆδ' ἐστὶν, ὃν μεδ' ὁ πότερον βέλει, καλεῖ.

— Ceres Dea est

Tellus, utram magis libet vocas licet.

Huic Deæ mos fuit apud antiquos agnam unigram immolari, ut testatur, Homerus libro tertio Iliadis:

ΕΙΣΕΤΕΙΝ